

De Pinkster-Charismatische Beweging

David Cloud, <http://wayoflife.org/>, 29 maart 2012, Update 5-10-2017 (+ links)

Alle Schriftaanhalingen komen uit de Statenvertaling (1977 of HSV)
Vertaling door M.V.

Het volgende komt uit *The Pentecostal-Charismatic Movement*, een 317 pagina's geïllustreerd boek of e-book: https://www.wayoflife.org/publications/books/pentecostal_charismatic_movement.php.

In de voorbije vier decennia heeft de charismatische beweging het evangelicalisme doorzuurd met haar mystieke benadering van het christelijke leven en haar vleselijke contemporaine aanbiddingsmuziek.

Vóór de jaren (19)70 aanzagen evangelicals de pinkster-charismatische beweging als fanatisme en erger.

Arno Gaebel zei: “Wij zijn ervan overtuigd dat deze beweging niet uit God is” (*Our Hope*, juli 1907).

Harry Ironside noemde ze “de weezinwekkende tongenbeweging” en stelde dat “bijgeloof en fanatisme van de ergste soort een broeiplaats hebben in hun midden” (Ironside, *Holiness: The False and the True*, 1912).

Louis Bauman (bedienaar in de Broederbeweging) schreef in 1941: “waarschijnlijk het meest wijdverspreide van alle satanische fenomenen vandaag is de demonische imitatie van de apostolische gave van talen”. Hij zei verder: “Het eerste wonder dat Satan ooit deed was dat een slang in een taal sprak. Het ziet er naar uit dat hij nog steeds met hetzelfde mirakelwerk bezig is”.

R.A. Torrey zei van het pentecostalisme “duidelijk niet uit God, en gesticht door een sodomiet”.

G. Campbell Morgan noemde het Azusa Street pentecostalisme “het laatste braaksel van Satan”.

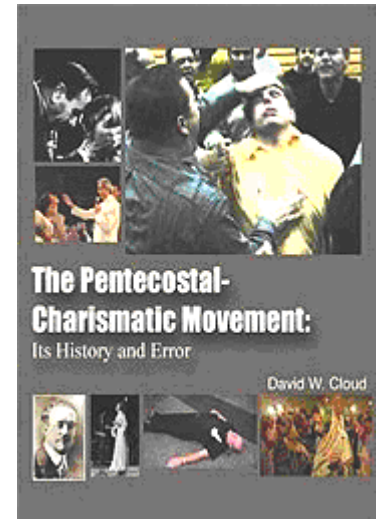
Merrill Unger vertegenwoordigde de overheersende zienswijze in de jaren (19)60 toen hij de charismatische beweging een “wijdverspreide verwarring” noemde. Hij zei: “Wanneer het Woord van God voorrang verleend wordt en wanneer de gezonde bijbelse leer, in het bijzonder in de sfeer van de theologie van de Heilige Geest wordt benadrukt en tot toets gesteld wordt van de ervaring, dan zullen de beweringen van het charismatische christendom worden afgewezen”.

De man die de weerstand tegen het pinkster-charismatisme hielp verbreken was niemand minder dan Billy Graham, de voornaamste van het evangelicalisme. In 1962 sprak Graham op de Full Gospel Business Men International (FGBMI) conferentie en prees de charismatisch-oecumenische beweging. Graham stond op de cover van FGBMI's *Voice* magazine van 1962.

In 1967 was Graham de centrale spreker op de toewijdingsceremonie van de Oral Roberts Universiteit. Geen enkele persoonlijkheid vertegenwoordigt een meer radicale, onschriftuurlijke, wilde soort van pentecostalisme dan Oral Roberts. Hij claimde genezingskracht, maar velen stierven tijdens zijn genezingscrusades, en na beweerd te hebben dat een 900 voet grote Jezus Zijn zegen beloofde op het City of Faith hospitaal, ging het bankroet.

Tegen de jaren (19)70 veranderde de houding binnen het evangelicalisme dramatisch.

In maart 1972 observeerde *Christianity Today*: “Een nieuw tijdperk van de Geest is begonnen. De charismatische ervaring beweegt christenen veel verder dan *glossalalie* [tongenspreken]. ... Er is licht aan de horizon. Er wordt een evangelicale renaissance zichtbaar op de christelijke hoofdweg, vanaf de grens van de sekten tot aan de hoge plaatsen van de Rooms-katholieke gemeenschap. Dit lijkt een van de meest strategische momenten te zijn in de geschiedenis van de kerk”.

Tegen de jaren (19)70 “was de meerderheid van de jongere evangelicals in de Kerk van Engeland charismaat (Iain Murray, *Evangelicalism Divided*, p. 135). Tegen 1987 observeerde de *Evangelical Times* in Engeland “dat een groot - sommigen zouden zeggen het grootste - deel van de evangelicale wereld in zekere mate beïnvloed is door verschillende takken van de charismatische scène”. Tegen 1999 plaatste de Evangelical Alliance in Engeland pinksters in alle niveaus van het leiderschap, en “geen enkele groep van de raad is tegen de positie van de pinksters” (*Renewal*, maart 1999).

Hetzelfde is waar in de Verenigde Staten. Tegen 1992 was 80% van de leden van de National Association of Evangelicals van de pinksterbeweging, komend van 62% in 1987, en de president van het NAE, Don Argue, behoorde tot de Assemblies of God [pinkster].

Ruwweg de helft van de aanwezigen op de Billy Graham 1983 Conference for Itinerant Evangelists (conferentie voor rondreizende evangelisten) in Amsterdam waren pinksters of charismaten.

In 1984 maakte het Fuller Theological Seminary de pinkster David DuPlessis tot haar “resident consultant on ecumenical affairs” en in 1985 stichtte Fuller het “David J. DuPlessis Center for Christian Spirituality”. Tegen dan waren zowel de decaan van het Fuller Theological Seminary als de president van Conwell Seminary pinksters.

In 1989 zei J.I. Packer, professor aan Regent College en senior editor van *Christianity Today*, dat de charismatische beweging “beoordeeld moet worden als een werk van God” (*Calvary Contender*, 15 juli 1989). Hij zei: “Het delen van de charismatische ervaring ... is dikwijls verklaard ... protestanten en katholieken sterker te verenigen dan dat hun doctrines hen verdelen. Als dat zo is geeft dat aan het charismatisme een grote oecumenische betekenis”.

Velen van de evangelicals die een positieve kijk op de charismatische beweging hebben geadopteerd noemen zichzelf niet charismatisch. De term “derde golf” werd in de jaren (19)80 bedacht door Fuller Seminary professor Peter Wagner. Hij zei dat de eerste golf het pentecostalisme in de vroege jaren 1900 was; de tweede golf was de charismatische beweging in de jaren (19)60; en de derde golf verscheen sinds de jaren (19)80 onder evangelicals.

[zie verder “In Drie Golven”: <http://www.verhoevenmarc.be/PDF/In-drie-Golven.pdf>].

“De Derde Golf is een nieuwe beweging van de Heilige Geest onder evangelicals die, om de een of andere reden, ervoor gekozen hebben zich niet te identificeren als pinksters of de charismaten. Haar wortels gaan een beetje terug maar ik zie het voornamelijk een beweging die begint in de jaren (19)80 en stuwkracht verkrijgt in de laatste jaren van de 20ste eeuw. ... Ik zie de Derde Golf onderscheiden van, en tegelijk ook gelijk aan de eerste en tweede golven. ... De belangrijkste variatie is het begrip van de betekenis van doop in de Heilige Geest en de rol van tongen. Ikzelf, bijvoorbeeld, zou liever niet hebben dat mensen me een charismaat noemen. Ik beschouw me niet als dat ik een charismaat ben. Ik ben gewoon een evangelicale congregationalist die open staat voor de Heilige Geest die door mij en mijn kerk werkt op de manier die hij verkiest” (Wagner, *The Third Wave of the Holy Spirit*, 1988, pp. 18-19).

De Derde Golf wordt gekarakteriseerd door het volgende:

- Acceptatie van “tongen spreken” als legitiem, alhoewel het louter brabbeltaal is.
- Open staan voor goddelijke genezing als iets wat door God beloofd is.
- Neigen tot ervaringsgerichte aanbidding, inbegrepen een zich overgeven aan vleeselijke eigentijdse muziek.
- Focus op charismatische-stijl geestelijke oorlogvoering, inbegrepen het concept van territoriale geesten die geïdentificeerd en gebonden moeten worden vooraleer evangelisatie succesvol kan zijn.
- Openheid voor de voortdurende gave van profetie.
- Oecumenische ingesteldheid.

“De Charismatische Beweging is gevaarlijk”: <http://www.verhoevenmarc.be/PDF/charismatische-beweging.pdf>
“De Pinkster- en Charismatische Beweging”: <http://www.verhoevenmarc.be/#Pinkster>